

HET COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

Uitspraak inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO van 13 april 2015 (14-06).
verweerster in de behandeling in eerste aanleg gaat in beroep tegen deze uitspraak.

Mevrouw drs. A., hierna te noemen: appellante

versus

mevrouw van B., hierna te noemen: verweerster,
vertegenwoordigd door de heer C.

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

Mw. prof. dr. mr. M.E. Kalverboer, voorzitter

Mw. drs. H.S.T. Blankestijn, lid

Mw. drs. G. Zipper-Stapper, lid

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 3.1 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College van Beroep onderzoek doet op grond van de klacht, vervat in het beroepschrift. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure tot nu toe

Het College van Toezicht (hierna CvT) ontving op 18 oktober 2014 een klachtschrift van verweerster.

Het CvT heeft hiervan op 13 april 2015 (verzonden aan partijen op 16 april 2015) uitspraak gedaan. Het CvT oordeelde de klacht deels ongegrond en deels gegrond en legde de maatregel van berisping op.

De feiten zoals weergegeven in de uitspraak van het CvT, voor zover niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling van het CvT over deze klacht worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

Appellante is van deze beslissing in hoger beroep gekomen met een beroepschrift, ontvangen op 29 mei 2015.

Van verweerster is geen reactie op het beroepsschrift ontvangen.

In deze zaak heeft een hoorzitting plaatsgevonden op 9 oktober 2015 in aanwezigheid van partijen en hun ondersteuners.

Het beroep.

Ontvankelijkheid.

Het beroepschrift is binnengekomen binnen de daarvoor gestelde termijn na de dag van verzending van de uitspraak van het College van Toezicht. Na aanvulling bevatte het de noodzakelijke gegevens en de gronden van het beroep. Het beroep is ontvankelijk verklaard.

1. De gronden van het beroep.

Zakelijk weergegeven houden de grieven van appellante het volgende in:

1.1 Appellante is van mening dat de beoordeling van de klachtonderdelen en de zwaarte van de maatregel niet goed respectievelijk niet onderbouwd zijn door het College van Toezicht (hierna CvT). Ook zijn haar de consequenties van een berisping niet duidelijk.

1.2 Appellante geeft aan dat het CvT in de feiten en het verloop van de gebeurtenissen geen juiste weergave heeft gedaan van haar advies van 2 januari 2014 aan Bureau Jeugdzorg. Op pagina 2 van de uitspraak stelt het CvT dat zij adviseert om geen behandeling op te starten, ook niet na verloop van een aantal maanden. Dit wekt de onterechte indruk dat zij geadviseerd zou hebben dat geen behandeling nodig was, ook niet op termijn. Maar in essentie was haar advies juist om gezamenlijk, gezinsvoogd en de gezagdragende ouder, de ontwikkeling van de jongens nauwlettend te volgen en zo nodig opnieuw hulp te zoeken.

1.3 Ten aanzien van klachtonderdeel 2 stelt zij dat het CvT concludeert dat zij de systemische moeilijkheden onvoldoende heeft onderkend. Dit bestrijdt zij. Zij heeft deze moeilijkheden juist onderkend en van daaruit ook het betreffende advies gedaan, om rust en stabiliteit in de leefsituatie van de jongens te bereiken. Ze geeft aan dat ze deze positiekeuze wellicht beter had moeten uitleggen. Het betrof hier echter een kennismakingsgesprek en geen behandeltraject. Bij de keuze om moeder niet te benaderen heeft zij juist de dynamische context voor ogen gehad en het risico willen vermijden dat de strijd opnieuw zou oplaaien. Zij heeft het belang van de kinderen voorop gesteld. Zij heeft met vader, de gezagdragende ouder, afspraken gemaakt over de informatieplicht naar moeder. Zij koos niet tegen moeder, maar voor de rust van de jongens.

1.4 ten aanzien van klachtonderdeel drie geeft appellante aan dat haar opdrachtgever de huisarts was. Met de gezinsvoogd is een gesprek gevoerd in haar rol als toezichthouder, de gezinsvoogd was geen opdrachtgever. Er was geen sprake van een onderzoeksvraag maar van een evaluatievraag. Het oplossingsgerichte gesprek dat zij met de jongens hield was geen onderzoeksoptzet. Zij heeft geen onderzoeksrapportage geschreven maar een samenvatting van haar bevindingen uit het evaluatiegesprek. Zij oordeelde dat therapie op dat moment niet in het belang van de kinderen zou zijn.

1.5 Tot slot geeft appellante aanvullend op haar beroepsgronden aan dat verweerster een intimiderende hoeveelheid stukken heeft ingediend naar aanleiding van een enkele afsluitbrief van haar. Zij heeft ervan geleerd om in dit soort situaties zorgvuldiger haar woorden te kiezen en haar bevindingen krachtiger te onderbouwen. Ouders spelen altijd beiden een rol in de ontwikkeling van hun kinderen. Daarom heeft zij zich juist verder ontwikkeld in de systeemtherapie en de complexe dynamiek van gezinnen en families. Zij stelt echter de doelen en belangen van haar primaire cliënten, de kinderen voorop. Er zijn momenten in het leven van kinderen waarin rust en veiligheid prevaleren boven contactherstel en ze vertrouwt op het ontstaan van het verlangen naar contactherstel bij de jongens.

2. De beoordeling van het beroep

2.1 Op de grieven van appellante tegen de onderbouwing van de maatregel en haar vraag over de gevolgen van de berisping die door het CvT is opgelegd komt het College van Beroep later terug. Eerst wordt de zaak op de inhoudelijke beroepsgronden beoordeeld.

2.2 Ten aanzien van de mening van appellante dat het CvT de feiten onjuist heeft weergegeven ten aanzien van haar advies aan Bureau Jeugdzorg, stelt het College vast dat uit het dossier blijkt dat appellante in haar advies van 2 januari 2014 aan de huisarts heeft

aangegeven dat zij op dat moment geen aanleiding zag om hulpverlening in de vorm van therapie op te starten en dat zij in deze brief vader en de gezinsvoogd adviseert de jongens goed in hun ontwikkeling te volgen en bespreekbaar te houden in hoeverre zij contact met hun moeder willen. Het dossier bevat tevens een mail van de gezinsvoogd waarin zij een weergave doet van het telefoongesprek met appellante. Zij geeft aan dat er geen onderzoek door appellante zal plaatsvinden, ook niet over een paar maanden. Het College kan niet verifiëren of dit werkelijk zo is geuit door appellante. Het College beschouwt de weergave van het advies zoals appellante dit in de brief aan de huisarts geformuleerd als de juiste.

2.3 Appellante heeft aangegeven in het belang van de kinderen te hebben gehandeld. Dit zal zij met goede bedoelingen hebben gedaan, maar het College concludeert uit de stukken en het gezegde tijdens de hoorzitting dat appellante geen recht heeft gedaan aan de dynamische context van een vechtscheiding, de wetenschap dat een volgende rechtszaak aanstaande was, de verschillende belangen die speelden en de rol die haar rapportage daarin zou kunnen spelen.

Er is een gesprek gevoerd met de kinderen in aanwezigheid van vader, terwijl de voorgeschiedenis en vechtscheiding bekend was.

Uit haar rapportage blijkt niet hoe en op welke manier zij de invloed van vader heeft onderkend. In een onderzoeksopzet zoals zij deze heeft gekozen moet zij zich er bewust van zijn dat loyaliteitsgevoelens bij kinderen hen ervan kunnen weerhouden om op een meer genuanceerde manier hun gevoelens ten opzicht van moeder te uiten in aanwezigheid van hun vader. In de rapportage heeft zij er geen blijk van gegeven dat zij dit heeft gewogen in het licht van de belangen van vader in deze situatie. In haar rapportage geeft zij aan dat zij haar conclusies deels op de voorgeschiedenis baseert. Blijkbaar heeft zij gegevens uit het aanwezige dossier geïnterpreteerd. Zij geeft echter niet aan op welke manier zij de belangen van de kinderen, vader en moeder heeft afgewogen om tot haar conclusies te komen. Het College kan het eens zijn met het CvT dat appellante deze belangen blijkens haar rapportage onvoldoende heeft onderkend en daarmee artikel 7 lid 4 in samenhang met artikel 19 tweede lid van de beroepscode heeft geschonden.

De grief van appellante faalt.

2.4 Het College overweegt dat appellante er ten onrechte vanuit gaat dat een evaluatievraag geen onderzoeksvraag zou zijn. Appellante wordt gevraagd de psychische status van de kinderen te evalueren en te beoordelen in hoeverre begeleiding/behandeling van belang was. Het College ziet niet hoe appellante deze vraag anders had kunnen beoordelen dan door het doen van enige vorm van onderzoek.

Appellante heeft zich niet aan de grenzen van haar opdracht gehouden. Zij heeft zich niet beperkt tot de beantwoording van de vraag van de huisarts, maar ook uitspraken gedaan over de wenselijkheid van contactherstel met moeder, een specifieke vraag van de gezinsvoogd. Appellante heeft hierdoor onduidelijkheid geschapen over de omvang van de opdracht en de reikwijdte van de door haar getrokken conclusies.

Het College overweegt dan ook dat appellante gehandeld heeft in strijd met artikel 19 in samenhang met artikel 36 van de Beroepscode.

Appellante heeft, zoals zij zelf aangegeven heeft, een kennismakingsgesprek met de kinderen in aanwezigheid van vader gevoerd en dossieronderzoek gedaan. Op grond van dit ene gesprek en lezing van het dossier, waarvan zij wist dat hier tegengestelde meningen van de ouders in verwoord werden, heeft zij een vergaande conclusie getrokken over de wenselijkheid van contactherstel met moeder.

Appellante heeft niet aangegeven waarom de door haar gebruikte onderzoeksmethode tot de beantwoording van de vraagstelling leidt. Zij heeft eveneens niet vermeld op welke gronden zij tot de conclusies in haar brief aan de huisarts is gekomen en welke bronnen zij hierbij heeft gebruikt.

Zij heeft ook niet de beperking van haar rapportage aangegeven. Hier had zij juist alert op moeten zijn, wetende dat de kans groot was dat deze in een rechtszaak tussen de ouders gebruikt zou worden.

Appellante heeft daardoor in strijd gehandeld met artikel 7 lid 4 in samenhang met artikel 36 eerste lid van de beroepscode.

Deze grief faalt eveneens.

2.5 Het College waardeert dat appellante in haar verweerschrift aangeeft dat zij geleerd heeft van deze casus. Ook tijdens de hoorzitting kwam naar voren dat zij naar aanleiding van deze casus heeft gereflecteerd op haar professionele handelen en gaf zij aan hoe zij dit in een volgende vergelijkbare casus zal verbeteren.

Uitspraak

Ondanks de door appellante getoonde reflectie vindt het College echter dat zij zich ten tijde van deze casus bewust had moeten zijn van de invloed die schriftelijke rapportage kan hebben in een cliëntsysteem in een conflictueuze situatie, temeer omdat zij zelf aangaf zich verdiept te hebben in systeemtherapie en de complexe dynamiek van gezinnen en families. Het verantwoorden van de onderzoeksopzet in een rapportage, aangeven waar uitspraken op gebaseerd zijn en het aangeven van de beperking van een rapportage zijn basale kwaliteitseisen die aan het professioneel handelen van een pedagoog gesteld kunnen worden. Van een redelijk bekwaam handelend pedagoog mag verwacht worden dat deze hieraan voldoet.

Het College is van mening dat appellante in deze casus verwijtbaar heeft gehandeld.

Het College kan appellante volgen in haar mening dat de maatregel door het CvT beter onderbouwd had moeten worden om meer duidelijkheid te geven over waarom er voor deze maatregel is gekozen. Het College beoordeelt de opgelegde maatregel door het CvT echter als gepast en houdt de berisping in stand. Ook het advies om supervisie te volgen welke is gericht op het toepassen van meerzijdige partijdigheid in diagnostiek en behandeling van de volwassenen en de minderjarige leden van een cliëntsysteem waarin sprake is van een conflictueuze echtscheiding, blijft gehandhaafd.

Wat is de betekenis en consequentie van deze opgelegde maatregel?

Met het opleggen van een berisping wil het College uitdrukken dat zij het handelen van appellante niet met een waarschuwing wil afdoen. Een waarschuwing is een zakelijke terechtwijzing naar aanleiding van een onjuiste handelwijze. Een berisping heeft een verwijtende en veroordelende strekking. Deze maatregel is voor appellante een serieus signaal dat zij haar professionele handelen in dit opzicht zal moeten verbeteren. Het College is dan ook blij met het leereffect dat deze klacht al heeft gehad. De berisping heeft geen consequenties voor de beroepsuitoefening van appellante.

Uitspraak aldus gedaan op 9 november 2015 in de genoemde samenstelling.

Mw. prof. dr. Mr. M.E. Kalverboer, voorzitter

Mw mr. drs. J. Pfeiffer, ambtelijk secretaris